

Áldás Békeesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

A tartalomból:

Lelkészi köszöntő	1
Iskolakezdés az Örök Élet Iskolájában	2
Tanévnyitó Istentisztelet	2
Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz	3
A zoltárok, mint református örökségünk	4
Isten gondviseléséről Ruth könyve alapján	5
Bibliai városok - Betesda	6
Keresztények a világ más tájain – Kína	7
Napközis tábor	8
Ifítábor	9
Könyvajánló	10

„Áldás Békeesség” –

a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség időszak kiadványa

A szerkesztőség címe:

1139 Budapest, Frangepán u. 43.
Telefonszáma: +36 1 350-8659
e-mail: frangepan@chello.hu
Honlap: www.frangepan.hu

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Bodó János,
Kléri-Czakó Szilvia, Fábíán Réka,
Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi,
Koroknai-Tegez Ferenc, Szloboda József,

A gyülekezet számlaszáma:

10700691-25603301-51100005

(Kérjük hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

Kedves Testvérek!

Olvasandó: 4. Mózes 21:4-9

Közhely, hogy idén forró és kiszámíthatatlan nyarunk volt. Olyan ez, mint az élet, fent és lent, hideg és meleg. Naponta hallottam a panaszt a tv-ben, rádióban, hogy jaj, meddig tart még a meleg, és amikor elmúlt, akkor az lett a kérdés, mikor lesz már melegebb az idő. Így sem jó úgy sem jó, de akkor mi legyen? Hasonlóképpen örök elégedetlenként, új utakat keresve vesztésként kerül ki sok élethelyzetből a legtöbb ember, mert soha nem jó az, ami van. Mert a múltból akarja- Istent megkerülve- felépíteni a jövőt, ahelyett, hogy Vele élne a jelenben. (Mt. 6:34) De hiába nem akarja látni az Urat, Őt megkerülni nem lehet, Rá fel kell nézni. Csak az a kérdés, akarok-e megmenekülni? Ez már az én személyes döntésemén múlik.

Mi, mint gyülekezet, mit látunk, ha felnézünk a keresztre? Mint hívó ember biztonyságot tehetek Isten megsegítő jelenlétéről közösségünkben.

Kezdjük a legkisebekkel. Idén először a sok jelentkező miatt már két egyhetes napközis táborunk volt a templomunknál. 45 gyermek vett részt a Balatonalmádiban tartott táborunkban. Több mint 20 fiatal pedig az ifjúsági hetünkön volt Jászboldogházán

Elindult a gyülekezetünkben egy generációváltás: Egyre több család, középkorú testvér kapcsolódik be az egyházközség életébe. Jó volt megtapasztalni a gyülekezeti hétvégénken egy új, felelős korosztály jelenlétét közösségünkben.

Régebben sokszor problémát okozott, hogy nyáron szüneteltetni, vagy ritkítani kellett kórházi, öregotthoni szolgálatainkat. Idén mindkét helyre adott Urunk szolgálattevőket, akik vitték az Isten szavát a betegeknek, időseknek.

Ősszel elmegy két hitoktatónk, és gondban voltunk, hogyan kezdjük meg az iskolai hitoktatást szeptemberben. Isten 4 hitoktatót adott, akik folytatják az elődök munkáját, és szeptember 8-án megtarthatjuk a tanévnyitó istentiszteletünket.

Íme, Isten

a szemünk láttára építi a jövőt!

Hosszan sorolhatnám, mily csodásan menti, viszi előre Isten a rá feltekintő angyalföldi református népét, de nem teszem, mert aki részes volt e nyári csodáknak az úgy is tudja, hogy az Úr csodásan működik. Akik pedig nem voltak részesei, talán még azt hihetnék, dicsekszik ez a lelkész. Nekik írom, és mondom, van lehetőség megtapasztalni, hogy ez nem csak emberi dicsekvés, mert e közösségben Isten kegyelméből meg lehet találni, meg lehet élni a mában rejlő biztos jövőt, mert van kire feltekintenünk.

Krisztusra feltekinteni, templomba eljönni, gyülekezetünkbe bekapcsolódni: lehetőség. Megtapasztalni magunkban, családkban a csodát, élni a felkínált lehetősége- mindez csak rajtunk múlik!

Immár minden kész, és csak ránk vár!

Testvéri szeretettel:

Budapest, 2019 augusztus

Szloboda József lelképásztor

KISS GYÖNGYI

Iskolakezdés az Örök Élet Iskolájában

„Ezek voltak Noé fiai, akik kijöttek a bárkából: Sém, Hám és Jáfet. ... Noé elkezdte a földet művelni, és szőlőt ültetett.” (1Mózes 9: 18, 20)

A szeptemberi iskolakezdés, mindig új fejezetet jelent épp úgy a szülők, mint a gyermekek számára. A tanév során megtanult ismeretek formálnak, új összefüggésekre világítanak rá, és bölcsőbbé tesznek saját életünk vezetésére nézve. Tapasztalhatjuk, hogy egy-egy gyermek a tanév végére mennyit változik az iskolai hónapok alatt – testben és lélekben egyaránt.

A hívő életben is elmondhatjuk, hogy aki erre az útra lépett, bizony szintén egy „iskola” tanulója. Aki Isten mellett dönt, felismer egy földi világon túli igazságot, és elkezd a felismerése szerint élni. Ez lehet egy betegségből fakadó tapasztalat, esetleg a megtanult bibliai történetek elevenednek meg valaki számára a mindennapokban, és válik ez által újra élővé az Istenről szóló üzenet. Sokféle útja van Istennek arra, hogy megszólítson, és személyessé tegye számunkra a Vele való kapcsolatot.

Noé szintén ezt élte át saját korában. Istenfélő emberként igyekezett szent életet élni, mert tudta, hogy a világ több a látható dolgoknál. Isten pedig megláttatta vele, hogy milyen jövő vár arra a világra, amely önmagán kívül nem akar tudni semmiről: a saját veszébe rohan. Noé elkezdte építeni a bárkát, közben pedig Isten „iskolájában” megtanulta, hogy ne emberek véleménye szerint cselekedjen, hanem Isten útmutatása alapján; ne emberi szavaknak hig-

gyen, hanem Istenének. Mikor az özönvíz végén kijött a bárkából, újra kellett kezdenie az életet. A teljes újrakezdés feladata várt rá és családjára. A földműveléssel és szőlőültetéssel újra megteremtették életük alapjait; tapasztalatuk Isten haragjáról pedig mai napig generációk sokaságát tanítja az istenfélelemre.

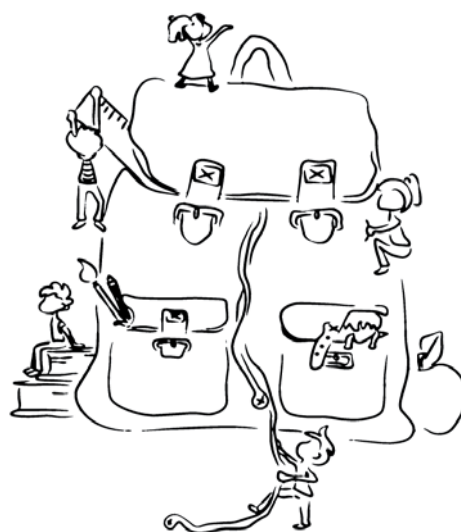
Noé története nem mítosz vagy mese, hanem hitvallás. Minden ember saját döntése, hogy „beiratkozik-e” Isten iskolájába, mennyire hajlandó megtanulni a „leckéket”, és a megtanultak szerint cselekszik-e. Ugyanakkor bíztat mindenkit Noé esete, hogy mindannyiunk számára nyitva van még az Isten iskolájának (a bárkának) ajtaja, ma is az (örök) élet lehetőségét tanítja Isten a pusztulás helyett, ma is egyesével figyel ránk, mint „tanulókra”, és ma is Isten-tapasztalatot szerezhetünk, ha figyelünk arra, amit meg szeretne tanítani velük.

A záró szó éppen ezért legyen a bíztatásé. Az egyháznak nem véletlen az egyik jelképe a bárka. Feladata ugyanaz, mint Noé bárkájának. Ahogy neki is azonnal el kellett kezdenie az építést, mi sem halogathatjuk az Istenről szóló üzenetek megértését, hiszen a Biblia szerint Isten „ítélni fog elevenek és holtak felett”. Hogy ezen a nagy „vizsgán” milyen eredményt nyerünk el, azon múlik, hogy az Örök Élet Iskoláját mennyire vettük komolyan.

Tanévnyitó istentisztelet

**2019 szeptember 8-án vasárnap,
délelőtt 10 órakor**

**Sok szeretettel hívunk és várunk
minden szülőt és gyermeket.**

Az elmúlt évekhez hasonlóan, a 2019/2020-as tanévben is szeretettel hívjuk és várjuk a gyermekeket református hitoktatásra a 13. kerület óvodáiba, iskoláiba és a templom gyülekezeti termébe.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz

2. úrnapija

„Honnét ismered meg a nyomorúságodat? – Isten törvényéből.”

(Heidelbergi Káté, kiadás éve: 1563, szerzők: Olevianus Caspar (27) és Ursinus Zacharias (29))

**„Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.”
(Róm 3:20)**

Mindenki látott már nyomorúságot. Vannak apró fájdalmak és van könnyfakasztó bánat. Látjuk, hogy a sikertelenségbe hogyan keserednek bele embertársaink. Még ha akarunk, segíteni sem tudunk mindig. Szeretnénk mondani valamit vigasztalót, meg-erősítőt, bátorítót. Irgalmas samaritánusként szívesen támogatnánk, aki fontos nekünk, és azt reméljük, hogy mosolyt csalhatunk az arcára. Azt hiszszük, ha rajtunk múlna, megszüntethetnénk a nyomorúságot ezen a világon.

Sokan átéltek már nyomorúságot. Közülünk is mindenkinek más a fájdalma. Elrejtjük egymás elől. A gyász, a betegség, gyermekeink kudarcra nem olyan, amit szívesen megosztanánk másokkal. Imádkozunk Istenhez, és azt reméljük megszabadít. Imádkozunk Istenhez és azt reméljük, könyörül rajtunk. Imádkozunk Istenhez, és azt várjuk, hogy felemeljen minket. De vajon csak az a jó keresztyén, akinek nincsen nyomorúsága? Vajon van lehetőségünk minden nyomorúságtól teljesen megszabadulni?

Vajon tudjuk-e, hogy mi az igazi nyomorúság? Amikor nem nekem fáj valami, akkor könnyebb azon gondolkodni, hogy vajon a fájdalom valóságos, vagy pedig minden a fejünkben dől el. Lehet, hogy ami az egyik embernek nyomorúság, azon a másik ember könnyebben átlép. Lehet, hogy amibe ma majdnem belehalok, azt egy év elmúltával könnyen meg tudom oldani. Egészen biztos vagyok benne, hogy Isten trónusáról nézve minden emberi nyomorúság semmiség. Abban is egészen biztos vagyok, hogy amikor mellé ülve, a trónjáról visszanezünk saját életünkre, akkor minden emberi fájdalom lényegtelennek tűnik majd. Amikor azonban én vagyok nyomorúságban, nem

azzal bátorítom magam, hogy ez semmi, hanem azzal, hogy Isten ott is velem van és nem hagy egyedül.

Mindenki próbál javítani az életén. Annak az embernek, aki nem ismeri Istent és látja a világ nyomorúságát, szemelőtt az a cél lebeg, hogy javítson valamit a körülményeken. Irigykedve nézünk arra, aki ehhez kapott tehetséget, lehetőséget, alkalmat, bátorítást. Eljátszunk a gondolat- tal, hogy vajon mi mit tennénk az ő helyében. Sőt egyikünk tanácsadó, másikunk könyvet ír belőle, a harmadik hitelt ad az ötletek megvalósításához. Tulajdonképpen minden próbálkozás szájalmas. Az átélt tapasztalatok alapján hiába hiszszük azt, hogy értünk valamihez. Az legfeljebb a saját életünkben (ha vissza tudnánk menni az időben) egy új út lehetőségének kipróbálását ígéri. Nem, nincs semmilyen emberi megoldás a nyomorúságra, ráadásul nem ez az igazi nyomorúság, amire a megoldást keresnünk kellene.

A Tízparancsolatot ismerő ember tudja, hogy csak a megvál-

tás tud javítani az életén. Isten teremtése volt tökéletes. Az ember engedelmességében maradhatott volna tökéletes. Ha minden megmaradt volna a teremtés rendje szerint jónak, akkor nem lenne nyomorúság az ember életében. Amikor majd mindent újjáteremt Isten, akkor lesz ismét nyomorúságmentes az ember. A igazi nyomorúság tehát az ember engedetlensége Istennel szemben. S a legnagyobb nyomorúság, hogy még ha akarnánk, sem tudnánk mindenben engedelmeskedni Istennek. Ezen változtat Krisztus, mert ő engedelmes volt a kereszten. Megváltott emberként tehát nem vagy nyomorult, legfeljebb az engedetlenség híján nyomorultul érezheted magad.

Egyperces imádság

2019.07.27.

ApCsel 4:33

Nem biztos, hogy vágyunk, Urunk, nagy erővel hirdetni az evangéliumot. Néha meglepszünk a kis erővel is, néha a csenddel is.

De egész biztosan nem vágyunk arra, hogy ne legyen a te kegyelmed rajtunk. Sőt napról napra szükségünk van megbocsátásodra.

Mert van, amit elkövettünk, van, amit elrontottunk, s van, ami eszünkbe sem jutott. Áraszd hát ránk Szentlelkedet, hogy a szolgálatban képesek legyünk nagy erővel megcselekedni feladatainkat, hogy bizonyágtételünk nyomán nagy erővel áradjon másra is a te kegyelmed

ÁMEN

KISS GYÖNGYI

A zsoltárok, mint református örökségünk

Református énekeinket bemutató cikksorozatunkban, ez alkalommal néhány zsoltár háttérét szeretném ismertetni. A választott énekek jól ismertek előttünk, hiszen vasárnapi istentiszteleteinken is találkozunk velük.

134., „Úrnak szolgálai mindnyájan...” kezdetű zsoltárunk rendszeresen felhangzik alkalmainkon, hiszen buzdítás, áldás-mondás, hálaadás egyaránt megjelenik üzenetében. Nem véletlenül vált köszöntések közkedvelt módjává ezen zsoltár éneklése, szerte az egyházban. Méltó tehát, hogy közelebről is megismerkedjünk vele.

A zsoltár maga a zárandóénekek sorának utolsó éneke. Az úgynevezett „grádicsok énekei” a 120. zsoltárral kezdődnek. A „grádics” szó lépcsőt jelent. A zsidó hagyomány szerint a sátoros ünnepen, a jeruzsálemi templom egyik kapujának, a Nikanor-kapunak 15 lépcsőfokán mentek fel a léviták, miközben a lépcsőfokokon egyesével megállva énekeltek ezeket a zsoltárokat. Valószínű, hogy a nagy ünnepekre Jeruzsálembé zárandókló emberek is énekeltek őket út közben. Az utolsó, 134. záró zsoltár egy éjjeli istentiszteleti ének, ami a nagy ünnepek záró alkalmain hangozhatott el. Magunk elé tudjuk képzelni az ünnepre öszszegyűlt sokaságot, amint – a kor szokásának megfelelően – felemelt kezekkel énekelnek a templomban és annak udvarain, Istent dicsérve, megemlékezve segítségéről a múltban, vagy épp előre tekintve és áldást kérve a jövőre. Az ének harmadik versszaka éppen erről szól: a papok áldást hirdető szavai szólalnak meg a sorok között, mint ahogy mai istentiszteleti gyakorlatunkban is Isten áldása hirdettetik alkalmaink végén.

Dallamát tekintve is érdemes megemlékeznünk erről a zsoltárról, hiszen más szöveggel ugyan, de 1848-ban már létezett ez a dallamsor. Akkor Egressy Béni, a Szózat dal-lamának szerzője dolgozta fel, majd 1851-ben, mint népdal jelent meg egy gyűjteményben. Mint népdal azonban nem maradt meg a néphagyományban.

Szintén istentiszteleteken énekeltek a mi **150. zsoltárunkat**, **„Dicsérjétek az Urat!”** címmel. A jeruzsálemi istentiszteleti gyakorlatban énekkar, zenekar és tánckar együtt adta elő ezt az éneket. Ünnepi alkalmak kezdő- és záróénekeként volt használatban, mintegy keretet adva egy-egy ünnepi hétnek.

A zsoltár fordítója Szenci Molnár Albert (1574-1634), akinek a többi zsoltár magyarra való átültetését is köszönhetjük. Diákként már Károli Gáspárnak is segítségére volt a magyar nyelvű Biblia megszületésében: Gönc és Vizsoly

között hordta a már elkészült fordításokat. Naplója szerint a zsoltárok fordításával 1606-ban mintegy 90 nap alatt végzett. Külföldi tanulmányai során kiválóan megtanult németül, így munkájában a német-svájci fordítások jelentősen segítségére voltak, emellett a francia és héber nyelvű szövegeket is tanulmányozta, illetve Károli Gáspár bibliafordítására is támaszkodott. Latin nyelvismerete szintén segítette munkája elvégzésében; tudásunk van róla, hogy 1604-ben latin-magyar szótárt adott ki.

A 150. zsoltárt, és így egész zsoltárfordítói munkáját 1606. szeptember 23-án zárta le. 413 év elteltével is él mindaz, amit akkor alkotott, hiszen életét is, munkáját is „az élő Isten dicsőségének” szentelte, Akinek dicséretére ma is méltó, hogy énekeljük Szenci Molnár Albert életművének hitvalló sorait.

Szenci Molnár Albert (1574-1634)

Szenci Molnár a késő-humanista protestáns polgári irodalom jelentős alakja volt. Fő célja volt, hogy a protestantizmus szellemi közkincsét közvetítse a magyar reformátusoknak, a magyarság szellemi színvonalát fölemelje a nyugati példaképek rangjára, ugyanakkor a nyugati népek-

nek bemutassa a magyar nyelv és szellem teljesítményeit. Legfontosabb műveiként szótárt, nyelvtanát és zsoltárfordításait tartjuk számon.

Szorosabban vett irodalmi szempontból Szenci Molnár legjelentősebb alkotásának zsoltárfordításai tekinthetők. Németországi hatásokra azt tűzte ki maga elé célul, hogy filológiai és poétikai szempontból egyaránt pontos és hiteles műfordítást készítsen a Zsoltárok Könyvének teljes anyagából.

A százötven zsoltárt százharminc dallamra lehetett énekelni, s a százharminc dallamhoz csaknem ugyanannyi versforma tartozott, így a magyar Zsoltárkönyv eddig nem látott formai sokféleséget hozott a magyar költészetbe. Nemcsak a református (protestáns) gyülekezeti éneklést határozta meg máig ható érvénnyel, de mint egyéni költői teljesítmény is messze kimagaslik az átlagból.

KISS GYÖNGYI

Isten gondviseléséről – Ruth könyve alapján 7.

■ Olvasandó: Ruth 4: 1-17

Ahogy együtt olvastuk Naomi és Ruth életének eseményeit, számtalan módjával találkoztunk Isten szeretetének. Láttuk, hogyan vezette életüket egy tragédia által, hogyan adott megoldást egy rokonon keresztül, és hogyan gondolkodott róluk üdvtörténeti távlatokban: Ruth, mint moábi származású, Jézusnak egyik elődje, amelyben a keresztyénség kezdettől fogva annak üzenetét ismerte fel, hogy Jézus nem csak a zsidó nép Megváltója, hanem minden népekre érvényes az Ő kereszthalála.

Sorozatunk utolsó cikkében arról essék szó, **hogyan aki átéli Isten gondviselését, mások felé is továbbadja ezt!** Amin elgondolkodtat ez a bibliai szakasz az, hogy a döntéseinket vajon mi motiválja. Kinek nyújtunk segítő kezet, és mi alapján érezzük megszólítva magunkat egy-egy ember élethelyzete kapcsán?

Boáz olyan embert ismert meg Ruthban, akiért érdemes áldozatot vállalni. Kettejük házasságát pedig áldással fogadták a vezetők és a nép, mert életükön látszott Isten cselekvése. Ez az áldás nem ember kezében van. Hiába lett

volna minden emberi igyekezet, ha Isten áldásával nem kíséri azt. A ma embere sokszor amiatt nem érzi, hogy Isten gondoskodik róla, mert bár jót akar, jó felé igyekszik, még sincs ez az elhatározás összhangban Isten tervével. Mint ilyen pedig, Isten nem áldja meg. Ilyenkor süket fülekre találunk, az események sehogyan sem alakulnak terveink szerint, és az akadályok leküzdése elveszi minden erőnket a cél felé vezető úton. Az Isten áldása alatt élő ember küldetést lát maga előtt, és Isten segítségét éli át mindennapi harcai során.

Ruth és Boáz házasságából gyermek is születik. Naomi úgy szereti, mint saját unokáját. Egy boldog család képével búcsúzunk el tőlünk Ruth könyve, amelyben volt hamis reménység, keserűség, összetartozás, kitartás, szeretet, megoldás-keresés egyaránt. Már nem úgy látjuk őket, mint akik tele vannak keserűséggel, hanem mint egy Isten segítségét átélő családot.

Isten tervében benne volt életük minden magassága és mélysége, kudarc és sikere egyaránt. Istennek célja van

ezekkel a mi életünkben is, mi pedig Róla vallunk azzal, ahogy megéljük ezeket.

Mellénk is rendel embereket, ahogy Naomit és Ruthot egymásnak rendelte; egymás nélkül nem sikerült volna idáig eljutniuk. Isten gondviselése azokon keresztül is érvényre jut, akik emberként mellettünk állnak, tanácsaikkal segítenek, vagy épp lehetőségeiket mozgósítják érdekünkben. **A történetbeli három ember Istenre nézett elsőként, majd egymásban küldetést felismerve cselekedtek.** Ha Naomi és Ruth csak egymásra tekintettek volna, legfeljebb együtt kesereghettek volna reménytelenül. Istentől volt erejük tovább élni a veszteség után, egymásban pedig meglátták Isten gondviselésének eszközeit. Ilyen módon volt lehetséges, hogy nem fordultak el Istentől akkor sem, amikor jóra fordult a sorsuk. Megtanulták, hogy Isten bármikor adhat és bármikor elvehet. Mindennel célja van. Éppen ezért Istentől fogadták el új életüket is.

KLÉRI-CZAKÓ SZILVIA

Bibliai városok - Betesda

Kedves Testvérek! A következő város, amiről beszélni szeretnék: Betesda.

Gondoltam, a nyár eljövetelével valami hűsítő cikket írok. Sokan mennek ezeken a nyári napokon vízközelbe. Manapság, ha azt a szót halljuk „gyógyvíz”, rögtön valami olyan hely jut eszünkben, ahol a víznek csodás tulajdonságokat tulajdonítanak. A víz csodatévő erejében hisznek, és úgy gondolják, ennyi elég a gyógyuláshoz.

Jézus idejében is volt egy fürdő, ahol csodákat reméltek az emberek. Ez a hely volt Jeruzsálemben a Betesda-tó. Először nézzük meg, honnan ered a tó neve. Ez a gyógyhely Jeruzsálem keleti oldalán található a Juh-kapu közelében. A Juh-kapun át terelték be az áldozati állatokat a templomba. Ezért is akkoriban Juh-tónak is hívták ezt a gyógyító helyet. A kéziratokban később Betesdának hívták, amit az irgalom házaként fordítottak. Hiszen a tóhoz olyan emberek járultak, akik már nem nagyon tudtak mozogni, így mindig szükségük volt a rokonaik segítségére.

A tónak két medencéje volt, egy északi és egy déli. A két medencét oszlopcsarnokkal vették körül négy határolta a medencét, egy pedig elválasztotta a két medencét. Itt lehetett sétálni, üzletet kötni, filozófiai vitákat rendezni vagy társadalmi életet élni.

A Bibliából tudjuk, hogy sok mozogni nehezen tudó, beteg ember tartózkodott Jeruzsálemben a gyógyulás reményében. Odagyűltek a tó köré és várták az angyal megjelenését. A kutatások kiderítették, hogy több forrás táplálta a Betesda-tavat. Ezek a források a nap bizonyos időszakában vízzel töltötték meg a medencét, és a víz áramlása fodrozta a vizet, majd el is apadt a víz a nap végére. Jeruzsálemben akkoriban arról beszéltek, hogy egy angyal száll rá a tó felszínére, amitől az fodrozódni kezd. Ha ezután valaki elsőként lépett a vízbe, meggyógyult.

Jézus is járt ezen a helyen. A Bibliában azt olvashatjuk, hogy szombati nap volt, amikor megérkezett. Sokan a családjukkal együtt voltak ott és

várták a gyógyulást. Jézus odalépett egy harmincnyolc éves váró emberhez, akitől megkérdezte a legfontosabb dolgot: „Akarsz-e meggyógyulni?” Ez első hallásra csak egy egyszerű kérdés, de ezzel Jézus magára akarta az emberek figyelmét vonni, hogy ne a gyógyító vizet figyeljék, hanem a személyt, aki képes gyógyítani mindenféle betegséget szeretetből. A kérdés után érdekes olvasni, hogy a beteg nem kezdi el panaszkodni, hogyan furakodtak elé mások, vagy hogyan tiporták el, hogy más juthasson előbb a vízhez. Inkább egyfajta beletörődöttséget, lemondást lehet érezni a mondatok között. Ekkor történik az igazi csoda a tónál, mert Jézus nem belesegíti a tóba, hanem egyszerűen felszólítja, hogy „Vedd az ágyadat és járj.” Ő így is tett, de később a városban az előljárók megrótták érte, hiszen vétett a szombat napi törvények ellen. Talán fel sem tűnt nekik, hogy ezt az embert már sokat láthatták betegen. Őket csak a „Ki tette ezt?” kérdés foglalkoztatta és a törvényszegő megbüntetése. A korábbi beteg nem tudta megmondani, ki gyógyította meg, ezért ezután visszament a templomba. Ott megtudta gyógyítója nevét, aki óva intette, hogy további vétkekkel el ne tékozzolja ezt a megbocsátást. A jótanács után pedig elárulta az előljáróknak jótevője nevét. Ők pedig meg akarták büntetni a tetért. Ezzel már el is értünk egy másik történethez.

FÁBIÁN RÉKA

Könyvajánló - Révész Szilvia: Keserűből édeset

Révész Szilvia lelkipásztor feleségként, édesanyaként és előadóként sok tapasztalattal rendelkezik az önismereti, párkapcsolati és családi témákban. Nemcsak könyve, hanem élete is tanúbizonyságot vall azokról a válság- és krízishelyzetekről, amikből csak Isten segítségével sikerült kievezni. Könyve egy nagyon személyes, meghitt és átfogó vallomás a krízishelyzetekről, amiket bizony keresztényként is gyakran átélünk. „Életünk története nem más, mint kríziseink története” vallja Révész Szilvia könyvében, aki nyíltan és őszintén mesél saját próbára tett hitéről, valamint mások élettapasztalatain keresztül közelíti meg a krízishelyzetek kulcsfontosságát, megoldását és célját.

Hívó keresztény emberként gyakran feltesszük magunkban a kérdést: Hogyan is lehet egy krízishelyzetből, a keserűből, úgy kijönni, hogy a végén az ember már ne a keserűségekre tudjon gondolni, hanem az édességre?! Nehéz erre egyértelmű választ adni, mikor a fájdalom és megpróbáltatás közepette, még a hívó ember is csak a keserűre tudni gondolni, és semmiképp nem az édesre.

Révész Szilvia átfogó könyvet írt arról, hogy a krízishelyzetek milyen lehetőségeket rejtenek magukban, mit lehet tanulni belőlük, és hogyan lehet átvészelni a mélységeket. Mindezt a hit és Biblia szemszögén keresztül közelíti meg, élettapasztalatát, mások történeteit, egyéni és szakmai tudását, alátámasztja a Szentírás szavaival és igeverseivel. A könyv egyből belelát a témába, miszerint senki sincs mentesítve a krízisek, nehézségek alól. Még a jó emberekkel, az Istenben hívők is átélhetnek válságokat. Erikson, a híres fejlődépszichológus szerint minden életkornak, életszakasznak megvan a tipikus, természetes krízisei. Gyerekkor, kamaszkor, felnőttkor, öregkor, ezek mind természetes krízisei az emberi életnek. De sokszor ezekhez még párosulnak olyan fájdalmas és érthetetlen krízishelyzetek, amelyekben „jogos szükségleteink hiányától szenvedünk”. Vagyis ha szeretet, gondoskodás, bátorítás, támogatás helyett mást kapunk családuktól, barátainktól, szeretteinktől, akkor az megint csak krízishelyzetbe tud minket taszítani.

Egy szerettünk elvesztése, egy álom be nem teljesülése, egy cél elvétése, és még sorolhatnám, mind olyan rendkívüli krízisek, melyekre nincs azonnali megoldás. Révész Szilvia szerint az emberiség egyik legnagyobb krí-

zisélménye a céltalan, bizonytalan emberi létezés. A krízis több, mint egy nehézség vagy probléma, mert a krízis egy időre leállít, megfékez, cselekvőképtelenné tesz bennünket. Krízishelyzetben ébredünk rá arra, hogy olyan helyzetbe kerültünk, aminek megoldásához nincs meg a kellő tudásunk, eszköztárunk, tapasztalatunk. Vagyis a krízis válság és fordulat. A krízisben minden megváltozik, megrendül az ember önbizalma, változik az énképe, és bizonytalanná válnak életkörülményei. Persze a krízisre mindannyian személyiségünkötől függően másképp reagálunk, de mindannyiunkban közös a biztos talaj elvesztésének érzése.

Akár mennyire is arra törekszünk, hogy minél hamarabb megszüntessük ezt az állapotot, és újból helyre állítsuk az egyensúlyt, nem ez a krízis célja. A krízis célja az, hogy valami megváltozzon, valami új jöjjön létre. Épp ezért a krízisnek többféle kimenetele lehet: összeom-

lás, sikertelen megoldás, kompromisszum vagy jó megoldás. Az, hogy hogyan reagálunk rá, csak tőlünk függ. Ha sikerül ebből a krízishelyzetből kiemelkedni, akkor a krízisre mint lehetőségre, fejlődésre, változásra tudunk majd tekinteni. A krízissel valami végérvényesen megváltozik, véget ér, de ugyanakkor ez valami újnak is a kezdetét jelenti.

Révész Szilvia könyve arra bátorít, hogy merjünk szembe nézni krízishelyzeteinkkel, vállaljuk a fájdalmat, mert a végén a fájdalomból gyémánt lesz. Persze egyedül is megpróbálhatunk kievezni a krízishelyzetekből, de Isten segítségével és Igéjével

sokkal könnyebb. Ez is egy olyan folyamat, ami által épülhetünk, tanulhatunk, gazdagodhatunk, változhatunk és fejlődhetünk. A Biblia is tele van krízistörténetekkel, amiken keresztül Isten gyakran tanítja, inti, figyelmezteti vagy formálja az embereket. Bár első látásra krízishelyzeteink úgy tűnhetnek, mintha Isten általuk büntetne minket, ez mégsem így van. Az Ő terve ennél sokkal nagyobb, messze túlszárnyalja mindazt, amit mi egy adott krízishelyzetben gondolunk vagy érzünk. Keserűből csak úgy lesz édes, ha a legnagyobb fájdalom, megpróbáltatás vagy nehézség idején is Istenre tudjuk bízni életünket, terveinket és álmainkat. Krízishelyzeteinkben még inkább szükségünk van arra, hogy Istenbe kapaszkodjunk, mivel csak Ő tud édeset teremteni ott, ahol minden keserű. Révész Szilvia könyve erre bátorít minden hívő embert: merjünk Istennel járni a kríziseken át!

BODÓ JÁNOS

Keresztények a világ más tájain – Kína

Kínában dinamikusan nő a keresztények száma, már ma több tízmillióan vannak. 2030-ra akár a kétszázmilliót is elérhetik. A helyzet különösen a Kínai Kommunista Párt számára kezd zavaróvá válni, hiszen a hivatalosan ateista rendszer minden vallási kötődést burkolt fenyegetésként fog föl. Úgy gondolják, hogy a kereszténység a „kínai harmónia” megbontására alkalmas. Ezzel együtt az alkotmány bizonyos keretek közt szabad utat ad a vallásgyakorlásnak. Ez Mao alatt nem volt így, a keresztények száma azóta indult meredek növekedésnek. A keresztény egyházak csak állami felügyelőszervek mellett működhetnek legálisan, így ezen kívül egy népes, földalatti, féllegális vallásgyakorlás is kialakulni látszik. Nekik a hatóságok vegzálásával kell szembenézniük. Nem ritka, hogy kereszteteket bontanak el, megzavarják az istentiszteletet, de általánosnak sem nevezhető ez a gyakorlat, főleg a helyi vezetéstől függ.

A kommunizmus, majd a gyors növekedés százmilliókat szakított ki a hagyományos paraszti életmódból, és a korábbi hitrendszerek- buddhizmus, konfucianizmus- üldözve voltak Mao alatt. Azóta ezek is újjáéledni látszanak, de olyan keretekkel nem rendelkeznek, mint a kereszténység. Az egyértelmű, hogy itt egyszerűbb és biztatóbb válaszokat kapnak, mint az élet szenvedését hirdető buddhizmusban vagy a materialista konfucianizmusban. Kínában eleve a kereszténység leginkább karizmatikus, a csodákban különösen hívő protestáns, millenarista ága terjed. Ők az USA-ban rendelkeznek jelentős bázissal, akik többmillió példányszámban küldenek Bibliákat. A kereszténység pozícióit erősíti, hogy az ország hivatalosan ateista, így ők kitűnnek szervezettségükkel és hitükkel, hiszen más vallás nem tudott így elterjedni.

Napjainkban a katolikus vallás helyett a protestantizmus különböző ágai terjednek. Ezzel párhuzamosan a kínai vallások csak formalitássá, szokássá váltak, bár ezek kezelése a kereszténység részéről továbbra is nehézkes. Ilyen a különböző démonok, rossz szellemekben való hit és az ősök imádása például. Sokak szerint a protestantizmus azért népszerű, mert ellentétben a kínai hagyományokkal, kifejezetten evilági és a jövőbe tekint. A kínai filozófiák lényege ugyanis, hogy a tökéletes múltat kell újra elérni, míg a kereszténység Jézus eljövételét várja. Továbbá az evilági munka, gyarapodás a protestantizmussal egyáltalán nem ellentétes, ami szakítás a hagyományos kínai nézetekkel. Persze ezt korántsem osztja mindenki, és a rezsím is főleg azzal próbálta elejét venni a további terjedésnek, hogy a hagyományos vallásokat támogatja. Bizonyos szempontból Kína a kommunizmusnak egyedi változatát hozta létre,

és a kereszténységet is integrálni akarja, hogy a „harmóniába” illeszkedjen, ezért a kormány létrehozott egy szervezet, hogy kidolgozza a „kínai kereszténységet”. A viszony a Vatikán és Kína közt sosem volt jó, napjainkra kvázi konszenzusos úton, erős kommunista beleszólás mellett választják ki a püspököket. Egy nemrég elfogadott megállapodás értelmében a felügyelő szerv jelöli a püspököket, akiket viszont a Vatikán elutasíthat. Egy új hozzáállás látszik föltűnni a kormány részéről- engedelményekkel próbálják a rendszer részeivé tenni a vallásokat. A párt viszonya azonban ambivalens, ugyanis a kínai keresztények is folyamatos üldöztetést szenvednek el, és rendszeresek a tiltakozások, amikor például templomaik tetejéről a hatóságok eltávolítják a keresztet. Évente több száz keresztényt tartóztatnak le az országban. A központi felügyeletet kikerülő magántemplomok egyre nagyobb számban létesülnek az 1990-es évek óta. Bár illegálisnak számítanak, a kisebb, 25 fő alatti gyülekezeteket tolerálják a hatóságok.

A társadalom felsőbb rétegei, így nem kevesen a vidéki pártvezetők közül is, valamint az egyetemek különösen fogékonyak a kereszténységre. A külföldi hittérítők szerepe egyre kevésbé jelentős, sőt jelenlétük néha a kínai hívőket is feszélyezi. A prédikátorok gyakran autodidakta módon képzik ki magukat a Bibliából és értelmezik azt. A kormányzat fokozatosan erősödő ellenállásával, ami a keresztény mozgalmak gyarapodásának és erősödésének szeretne gátat szabni, betiltotta a Biblia online kiskereskedelmét. Csupán a templomokban lehet hozzájutni a Szentíráshoz, ami egyfajta „szürke zónát” jelent az irányítás szempontjából. A Vatikán és a kínai kormányzat ugyanis már évek óta tárgyalásokat folytat a kínai keresztények hovatartozásával kapcsolatban. Nemrégiben egy olyan új szabályozás is életbe lépett, melynek értelmében a tizenhét év alattiak egyetlen egyházi épületbe sem léphetnek be. Ezzel a vallásgyakorlást nehezítik meg, illetve azt, hogy családok együtt járhasanak istentiszteletre. Ennek ellenére az országban naponta több ezer embert keresztelnek meg, és feltartóztathatatlanul nő a protestáns hívők száma.

Kína milyen módon fog belesimulni a mai keresztény közösségbe? Egyesek szerint a kínaiak ebben is- mint mindenhol- vezető szerepre törhetnek, hiszen ilyen mértékű növekedés mellett 2030-ra ők alkotják a legnagyobb hívő közösséget a világon.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Napközis tábor 2019. július 1-5. és 8-12.

Régi vágyunk teljesült azzal, hogy idén két napközis tábort tartottunk. Évek óta úgy érezzük, hogy a jelentkezők létszáma magasabb lenne, mint ahányan beférünk a hittanterembe. Bár talán bátortalanul és későn hirdettük meg, hogy lesz „második menet” mégis örömmel látuk, hogy vannak, akik jelentkeznek és szeretnék gyermeküket Isten közelében és biztonságban tudni.

Ennek az évnek a témája a szem, fül, száj, kéz és láb volt. Játékkal, rajzzal, kézműveskedéssel, énekekkel és imádsággal is erre készültünk:

*„Szemem nem lát,
Fülelem mégis hallja szavad,
Szájammal énekelni,
Kezemmel imádkozni szabad,
Lábam sokszor a te házádba
mind ezért hálát adni szalad.”*

Az itt elvetett magvak évtizedek múlva kitörölhetetlenül hozzák meg gyümölcseit. Reménységünk van arra, hogy az aranymondások és a templomkerti játékok emléke mágnesként fogják vonzani majd az addigra felnőtté váló gyermekeinket Isten közelébe.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Ifitábor

2019. július 22-28., Jászboldogháza.

Táborunk egy böjti előkészítővel kezdődött, amikor elvontunk, hogy imádságban, Biblia-olvasásban, éneklésben együtt lévén, elkérjük az Úristentől a tábor hetének a témáját. Nem ötletet akartunk szerezeni, hanem egészen azt akartuk csinálni, amire indít minket a Szentlélek.

Úgy kaptuk felülről, hogy beszélgetéseink az étkezésekhez kapcsolódtak: Jézus böjtölése a pusztában; az fertőzött meg, ami a szájon kijön; Dávid megeszi a szent kenyeret; Nabukodonozor füvet legel; Dánielék megtagadják a pogány étrendet; az utolsó vacsora.

Indulás előtt azt hittük, hogy a legmeghatározóbb élményünk a tábor melletti strand, a röplabda, a baseball, az éjszakai séták, a látogatás a méhészetben vagy a társasjátékok lesznek. De azt hiszem, évtizedek múlva mégis inkább a reggeli bibliaolvasásra, az imádságokra, a másokra való odafigyelésre, a türelmes dicsőítő éneklésre és arra fogunk emlékezni, hogy együtt voltunk.

Úgy hiszem, ezt a tábort nem egy ember szervezte, és nem három készítette elő, és nem 25-en segítettek benne, hanem mindannyian az Isten kezében és akaratában voltunk.

*Olyan áldást és útmutatást kaptunk felülről,
hogy a tábor végeztével a hétfői ifik is ebben a témában folytatódtak.*

